

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski
Sędziowie	SSA Leszek Kulik (spr.) SSO del. Ryszard Filipow
Protokolant	Magdalena Zabielska

przy udziale prokuratora – Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2016 r. sprawy:

1. **M. K.** oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 cyt. Ustawy w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 62 ust. 1 i 2 cyt. Ustawy, art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 297§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k., art. 286§1 k.k.

2. **A. W. s. A.** oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 29 lutego 2016 r. sygn. akt II K 47/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyła orzeczenie z pkt. III o karze łącznej;

2. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. K. w pkt. I ppkt 2 eliminuje sformułowanie „co stanowiło znaczną ilość”, przyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazuje go i wymierza karę 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego M. K. kary pozbawienia wolności i orzeka wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (1) kwotę 738 zł, w tym kwotę 138 zł należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego A. W. przed sądem drugiej instancji;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Oskarżony M. K. stanął pod zarzutem tego, że :

I. od bliżej nieustalonego okresu czasu do dnia 02.07.2014 r. w O., w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom Ustawy wytwarzał znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany poprzez prowadzenie we wskazanym wyżej lokalu uprawy roślin konopi innych niż włókniste w łącznej ilości nie mniejszej niż 21 krzaków mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste oraz suszenie i rozdrabnianie uzyskanych z powyższej uprawy roślin w celu przygotowania ich do odpłatnego udzielania innym osobom, tj. czynu z art. 53 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 63 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

II. W dniu 02.07.2014 r. w O. w mieszkaniu zlokalizowanym przy ul. (...) wbrew przepisom Ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci: marihuany o łącznej wadze 126,42 grama oraz amfetaminy o łącznej wadze 0,20 grama, tj. czynu z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

III. w dniu 18.03.2014 r. w O. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) Oddział w O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 19.000 zł. w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci pożyczki w podanej wyżej kwocie, wprowadził upoważnionego przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia i wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego poprzez posłużenie się w tym celu uprzednio podrobionym w celu użycia za autentyczny dokumentem w postaci zaświadczenia o wysokości zarobków z firmy (...) z siedzibą w O., które to okoliczności miały istotne znaczenie z punktu widzenia podjęcia decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę przyznania pożyczki, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

IV. w dniu 17.03.2014 r. w O. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 19.000 zł w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytu w podanej wyżej kwocie, przedłożył uprzednio podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w „(...)” z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji odnośnie przyznania wsparcia finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonego wniosku kredytowego, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

V. w dniu 18.03.2014 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Bank (...) S.A. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 35.000 zł w ten sposób, że przy ubieganiu się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytu w podanej wyżej kwocie, przedłożył uprzednio podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w Cukierni (...) z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania

finansowego, które to okoliczności miały istotne znaczenie z punktu widzenia podjęcia decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonego wniosku kredytowego, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

VI. w dniu 05.05.2014 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić firmę (...) z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 750 zł., w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie pożyczki we wskazanej wyżej kwocie, złożył oświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę w firmie (...) z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela pożyczkodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację złożonego wniosku o przyznanie pożyczki, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk;

VII. w dniu 04.03.2014 r. w O. przy ul. (...) w siedzibie firmy (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) z siedzibą w R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytu we wskazanej wyżej kwocie, złożył ustne oświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w Hurtowni (...) z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonego wniosku kredytowego, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk;

VIII. w okresie od 4 do 10 marca 2014 r. w O. przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, 2-krotnie usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 39.900 zł w ten sposób, że składając wnioski o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytów w kwotach 19.900 zł oraz 20.000 zł złożył ustne oświadczenia o zatrudnieniu na podstawie umów o pracę w: Hurtowni (...) z siedzibą w O. oraz firmie „(...)” z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonych wniosków kredytowych, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk;

IX. w dniu 07.03.2014 r. w O. przy ul. (...) w siedzibie firmy (...) Sp. z o.o., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) Bank S.A. z siedzibą w G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.000 zł w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytu we wskazanej wyżej kwocie, złożył ustne oświadczenie o zatrudnieniu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w Hurtowni (...) z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonego wniosku kredytowego, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk;

X. w dniu 07.03.2014 r. w O. przy W. 25 D, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić Bank (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 53.000 zł w ten sposób, że ubiegając się o przyznanie wsparcia finansowego w postaci kredytu we wskazanej wyżej kwocie, przedłożył uprzednio podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganych dochodów w firmie „(...)” z siedzibą w O., czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia, wysokości osiąganych dochodów oraz możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania finansowego, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji odnośnie przyznania wsparcia finansowego, przy czym pierwotnie zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywną weryfikację przez Bank złożonego wniosku kredytowego, tj. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

XI. w dniu 17.04.2014 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 300 zł poprzez wprowadzenie upoważnionego przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z obowiązku spłaty zaciągniętego zobowiązania finansowego, tj. czynu z art. 286 § 1 kk;

XII. w dniu 17.04.2014 r. w O., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł poprzez wprowadzenie upoważnionego przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z obowiązku spłaty zaciągniętego zobowiązania finansowego, tj. czynu z art. 286 § 1 kk;

Oskarżony A. W. został oskarżony o to, że:

XIII. w dniu 05.03.2014 r. w O. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 4.007, 49 zł w ten sposób, że przekazał M. P. (2), ubiegającemu się o kredyt na sfinansowanie zakupu w systemie ratalnym telewizora marki (...)z gwarancją i zestawem startowym, podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...) z siedzibą w O., które w/w przedłożył przedstawicielowi kredytodawcy, czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co swojego faktycznego miejsca zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów oraz zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez kredytodawcę decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego, tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.;

XIV. w dniu 09.04.2014 r. w O. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z Pauliną Wic oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 4.579,99 zł w ten sposób, że przekazał P. W. (2)ubiegającej się o kredyt na sfinansowanie zakupu w systemie ratalnym telewizora marki (...) wraz z konfiguracją, podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...)z siedzibą w O., które w/w przedłożyła następnie przedstawicielowi kredytodawcy, wprowadzając tym samym upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez kredytodawcę decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego, tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 29 lutego 2016 roku w sprawie o sygn. akt II K 47/15 oskarżonego M. K. w ramach zarzucanych mu w pkt I i II czynów uznał za winnego tego, że:

1. od bliżej nieustalonego okresu czasu do dnia 02 lipca 2014 r. w O., w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w celu zebrania i zasuszenia, uprawiał nie mniej niż 21 roślin konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości ziela tych konopi - nie mniej niż 462 grama oraz wytworzył 126,42 grama środka odurzającego w postaci suszu konopi (marihuany) poprzez suszenie uzyskanych z powyższej uprawy roślin, co stanowiło znaczną ilość, czym wyczerpał znamiona z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.)w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to skazał go na podstawie z art. 53 ust. 2 w zb. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wymierzając w oparciu art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł;

2. w dniu 02 lipca 2014 r. w O. w mieszkaniu przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o łącznej wadze 0,20 grama, co stanowiło znaczną ilość, czym wyczerpał dyspozycje z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) i za to skazał go na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Oskarżonego M. K. uznał za winnego popełnienia czynów z pkt III – XII z tym ustaleniem, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku i za to skazał go na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k., wymierzając w oparciu o art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego M. K. kary pozbawienia wolności i orzekł wobec niego karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu M. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 lipca 2014 roku, godz. 20.10 do dnia 13 lutego 2015 roku, godz. 20.10.

Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł przepadek dowodów rzeczowych, zapisanych w księdze przechowywanych przedmiotów pod nr (...) Sądu Okręgowego w Olsztynie oraz przechowywanych w KWP w O. w postaci suszu roślinnego z poz.: 25, 27, 33, 34, 36, 37; krzewów roślin z poz.: 38, 39, 40 z wykazu z k. 1620 – 1621 akt sprawy,

Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 124 ze zm.) orzekł przepadek dowodu rzeczowego w postaci amfetaminy poz. 31 z wykazu z k. 1620 akt sprawy.

Oskarżonego A. W. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu przestępstw z tym ustaleniem, że zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku i za to skazał go na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wymierzając na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku orzekł wobec oskarżonego A. W. obowiązek naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 4294 (cztery tysiące dwieście dziewięćdziesiąt cztery) zł na rzecz (...). z siedzibą we W.;

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) oraz § 14 ust. 2 pkt 5 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (1) kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) zł tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego A. W. wykonywaną z urzędu, powiększoną o kwotę podatku VAT w stawce 23 % od tego wynagrodzenia,

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył prokurator oraz obrońcy obu oskarżonych.

Prokurator zaskarżył ten wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt I zaskarżonego wyroku zarzucając mu:

- obrazę przepisów prawa materialnego, tj art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na jego niezasadnym zastosowaniu w sytuacji gdy prawidłowo ustalona ilość posiadanej przez oskarżonego substancji psychotropowej wynosiła 0,20 grama, co stoi w oczywistej sprzeczności z obowiązującymi poglądami doktryny i orzecznictwa.

Ponosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I przez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I ppkt 2 słów „co stanowiło znaczną ilość”, a w konsekwencji zakwalifikowanie tego czynu z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego M. K. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że marihuana znaleziona w mieszkaniu wynajmowanym przez oskarżonego została przez niego wyprodukowana, choć brak jest dowodów pozwalających na przyjęcie takiego ustalenia;

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 62 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegające na przyjęciu, iż 0,2 grama amfetaminy stanowi znaczną ilość środka odurzającego;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 § 1 k.k. poprzez przyjęcie, iż działanie oskarżonego w przypadku czynów z pkt . IV – X a/o weszło w fazę usiłowania, podczas gdy nie stanowiło ono ostatniej fazy działalności niezbędnej do urzeczywistnienia zamiaru wyłudzenia;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 13 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż usiłowanie dokonania popełnienia czynów z pkt III – X a/o nie było usiłowaniem nieudolnym, podczas gdy ich realizacja od początku była nie możliwa z uwagi na użycie nie nadających się do tego środków;

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że w przypadku czynów z pkt III – XII a/o oskarżony nie miał zamiaru spłacić zaciągniętego kredytu lub pożyczki.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż czyn zarzucany oskarżonemu w pkt I a/o stanowi czyn z art. 63 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i złagodzenia kary wymierzonej mu za ten czyn, uniewinnienie oskarżonego od czynów zarzucanych mu w pkt V – XII a /o, a w ramach czynów z pkt III – IV uznanie go za winnego tego, iż posłużył się podrobionym dokumentem, ewentualnie o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Rozstrzygnięcie powyższe zaskarżył również obrońca oskarżonego A. W. zarzucają mu obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości dotyczących udziału oskarżonego w przedmiotowym zdarzeniu;

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i odmowę uznania za wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego A. W. oraz uznania za wiarygodnych zeznania P. W. (2) i M. P. (2).

Zarzucił mu również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogących mieć wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że:

- w dniu 05.03.2014 r. w O. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (2) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził S. C. Bank z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 4.007,49 zł w ten sposób, że przekazał M. P. (2), ubiegającemu się o kredyt na sfinansowanie zakupu w systemie ratalnym telewizora marki (...) z gwarancją i zestawem startowym, podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...) z siedzibą w O., które w/w przedłożył przedstawicielowi

kredytodawcy, czym wprowadził upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia i wysokości osiąganych dochodów oraz zamiaru wywiązania się z zawartej umowy, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez kredytodawcę decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego;

- w dniu 09.04.2014 r. w O. przy ul. (...) w sklepie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (2) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził S. C. Bank z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 4.579,99 zł, w ten sposób, że przekazał P. W. (2) ubiegającej się o kredyt na sfinansowanie zakupu w systemie ratalnym telewizora marki (...) wraz z konfiguracją, podrobione w celu użycia za autentyczne zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z firmy Hurtownia (...) z siedzibą w O., które w/w przedłożyła następnie przedstawicielowi kredytodawcy, wprowadzając tym samym upoważnionego przedstawiciela kredytodawcy w błąd co do swojego faktycznego miejsca zatrudnienia i wysokości osiąganych dochodów oraz zamiaru i możliwości wywiązania się z zawartej umowy, które to okoliczności miały istotne znaczenie przy podejmowaniu przez kredytodawcę decyzji o przyznaniu wsparcia finansowego.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, lub orzeczenia kary w łagodniejszym wymiarze.

W trakcie rozprawy apelacyjnej obrońcy oskarżonych podtrzymali wniesione apelacje i wnioski w nich zawarte. Natomiast prokurator zmodyfikował apelację wywiedzioną przez oskarżyciela publicznego odnośnie czynu w pkt I ppkt 2 części dyspozytywnej wyroku w ten sposób, że zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29.07.2005 r, polegającą na jego niezasadnym zastosowaniu w sytuacji, gdy ilość posiadana przez M. K. substancji psychotropowej wynosi 0,20 grama, co stanowi wypadek mniejszej wagi opisanej w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani z dnia 29 lipca 2005 r. Wniósł o przyjęcie kwalifikacji prawnej art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani z dnia 29 lipca 2005 i wymierzenie za ten czyn kary 1 miesiąca pozbawienia wolności. Ponadto wniósł o nieuwzględnienie apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Na uwzględnienie w całości zasługiwała jedynie apelacja prokuratora po jej modyfikacji dokonanej na rozprawie apelacyjnej oraz obrońcy M. K., choć w ograniczonym zakresie, a mianowicie w części zarzucającej obrazę prawa materialnego tj. art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 listopada 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. W pozostałym zakresie apelacje obu obrońców jako bezzasadne nie zostały uwzględnione.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami obrońców obu oskarżonych, jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało którykolwiek z pozostałych wskazanych przez nich przepisów postępowania karnego i prawa materialnego, a także by było obarczone błędem co do faktów. Przeprowadzona kontrola odwoławcza wyroku nie potwierdziła zasadności zarzutów stawianych w tym zakresie przez apelujących.

W istocie wniesione apelacje stanowią jedynie polemikę z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów. Mianowicie skarżący domagają się ich odmiennej oceny, jednak nie wskazują żadnych rzeczowych argumentów, które podważałyby ocenę przedstawioną w tym zakresie w części motywacyjnej wyroku. Jednak dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., II KK 17/14). Dlatego też zawartej w apelacjach argumentacji w tym zakresie nie sposób podzielić.

Po tych wstępnych uwagach natury ogólnej należy odnieść się w tym miejscu do pozostałych kwestii podniesionych w apelacjach.

W odniesieniu do apelacji prokuratora i obrońcy M. K..

Zarówno prokurator i obrońca M. K. zasadnie podnoszą, że 0,2 grama posiadanej przez tego oskarżonego amfetaminy nie stanowi znacznej ilości o jakiej mowa w art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jak słusznie podnosi obrońca, posiadana przez niego substancja psychotropowa stanowi zaledwie dwie dawki tego narkotyku, a więc zaledwie wystarczy do jednorazowego odurzenia dwóch osób.

Okoliczności ujawnienia substancji nie wskazują, aby oskarżony zajmował się wytwarzaniem tego narkotyku lub też jego dystrybucją na wielką skalę. Ustalenia te pozwalają przyjąć, że czyn oskarżonego polegający na posiadaniu tak znikomej ilości amfetaminy stanowi wypadek mniejszej wagi o jakim mowa w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przy ocenie, czy posiadanie narkotyku można uznać za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 ust. 3 u.p.n. należy brać bowiem pod uwagę ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej, a także rodzaj narkotyku oraz okoliczności podmiotowe czynu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 1.08.2013 r., sygn. akt II AKa 226/13, LEX nr 1372275).

Z tych też względów Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tej części poprzez wyeliminowanie z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I ppkt 2 sformułowania „co stanowiło znaczną ilość” i przyjęcie kwalifikacji tego czynu z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Za całkowicie bezzasadny należy natomiast uznać zarzut obrońcy jakoby marihuana zabezpieczona w mieszkaniu oskarżonego nie została przez niego wytworzona. Przypomnieć w szczególności należy, że M. K. był przesłuchiwany na te okoliczności wielokrotnie w postępowaniu przygotowawczym, kiedy to konsekwentnie przyznawał się do wytwarzania marihuany z prowadzonej przez siebie hodowli konopi (k. 78, 1062, 1266). Co więcej, wyjaśnienia tej treści podtrzymał w całości przed Sądem (k. 1811 – 1812). Zaznaczył jedynie, że zabezpieczony u niego w słoiku susz konopi był wartościowy, zaś pozostały to były bezwartościowe odpady. Jednak wydana w tym zakresie opinia chemiczna z Laboratorium KWP w O. nie pozostawia wątpliwości co do tego, że całość zabezpieczonego u niego suszu konopi stanowiła „pełnowartościowy” środek odurzający (k. 94 – 95, 551 - 555, 1997v - 1998). Dodać należy, że w wyniku dokonanego przeszukania zajmowanych przez niego pomieszczeń w łazience ujawniono trzy krzaki konopi suszące się w łazience, zaś suszenie tychże roślin jest przecież jednym z elementów procesu wytwarzania marihuany.

Ustalenia Sądu Okręgowego zgodne są przy tym z zasadami logicznego rozumowania i doświadczeniem życiowym, które uczy, iż nielegalną uprawę konopi innych niż włókniste prowadzi się w celu wytworzenia z niej marihuany. Nie sposób przecież jest przyjąć, że działania oskarżonego były całkowicie irracjonalne.

Nie można też podzielić zarzutu skarżącego, że czyny zarzucone M. K. w pkt IV – X a/o nie weszły jeszcze w fazę usiłowania, zaś czyny z pkt. III – X a/o nosiły znamiona usiłowania nieudolnego z art. 13 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy dokonał właściwej wykładni art. 13 § 1 i 2 k.k. przyjmując, iż nie mamy do czynienia z usiłowaniem nieudolnym w sytuacji, gdy w momencie wszczęcia działania sprawcy dokonanie przestępstwa było obiektywnie możliwe, a dopiero później w wyniku zaistnienia niesprzyjających okoliczności - realizacja zamiaru sprawcy okazała się niemożliwa ze względu na brak przedmiotu nadającego się do dokonania przestępstwa lub ze względu na to, że okazało się, iż sprawca użył środka nie nadającego się do wywołania zamierzonego skutku. W takim bowiem wypadku usiłowanie jest "udolne", a jedynie z przyczyn obiektywnych sprawcy nie udało się zrealizować swego zamiaru".

Aktualność zachowuje też teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 23 października 1967 r., III KR 113/67, OSP 1970, z. 3, poz. 65 na którą powołuje się obrońca stanowiąca, iż bezpośrednio decydująca o przyjęciu istnienia usiłowania ma miejsce wówczas, gdy biorąc za podstawę zamiar sprawcy i oceniając jego działanie z punktu widzenia przedmiotowego zdarzenia, można stwierdzić, że stanowi ono już ostatnią fazę jego działalności, którą ma wykonać, aby urzeczywistnić swój zamiar.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że w przypadku wszystkich powołanych czynów oskarżony miał zamiar wyłudzenia kredytów i podjął wszystkie działania zmierzające bezpośrednio do dokonania tych czynów, a więc złożył stosowne wnioski na piśmie bądź drogą elektroniczną oraz dołączył do nich

wymagane przez banki załączniki i dokumenty, w tym podał swoje dane personalne oraz przedłożył uprzednio podrobione zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach.

Jeśli zatem oskarżony wykonał wszystkie czynności wymagane przez bank i warunkujące udzielenie kredytu to zgodzić się należy ze stanowiskiem Sadu I instancji, że zachowanie oskarżonego weszło już w ostatnią fazę czynności, które miał wykonać, aby urzeczywistnić swój zamiar. W tym momencie dokonania przez oskarżonego przestępstwa, a więc uzyskanie w sposób bezprawny kredytu lub pożyczki było obiektywnie możliwe. Istniał bowiem przedmiot nadający się do popełnienia na nim czynu zabronionego tj. środki finansowe o które ubiegał się oskarżony, zaś środki użyte do tego celu nadawały się do popełnienia czynu, a mianowicie na podstawie złożonych dokumentów, w formie pisemnej bądź elektronicznej, oskarżony miał realną możliwość uzyskania kredytu przy ich pozytywnej weryfikacji przez bank. Wynikiem pozytywnej weryfikacji byłoby bowiem już podpisanie stosownej umowy kredytowej z bankiem i przelanie środków pieniężnych na wskazany przez niego rachunek, a więc wskazane przez obrońcę czyny weszłyby już wówczas w fazę dokonania. Wystąpiłby już skutek w postaci doprowadzenia banku do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Sprawcy nie udało się zrealizować swego zamiaru wyłącznie z przyczyn od niego niezależnych, a więc obiektywnych. Do dokonania przestępstwa nie doszło wyłącznie na skutek negatywnej weryfikacji przez banki przedłożonych przez niego dokumentów. W przypadku pozytywnej weryfikacji doszłoby do dokonania, jak miało to miejsce w przypadku czynów opisanych w pkt. XI i XII aktu oskarżenia.

Sąd Okręgowy ponad wszelką wątpliwość wykazał również, że oskarżony nie miał zdolności kredytowej, aby ubiegać się o którykolwiek z tych kredytów, co wskazuje, że działał z zamiarem bezpośrednim kierunkowym doprowadzenia wskazanych banków do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Sytuacja finansowa oskarżonego w tym okresie była na tyle zła, że obiektywnie nie miał on możliwości spłaty żadnego z tych kredytów. Wystarczy chociażby odwołać się do treści jego wyjaśnień złożonych przed Sądem, kiedy to utrzymywał, że w tym czasie posiadał środki pieniężne uzyskane z pracy na terenie Niemiec, które wystarczały na utrzymanie, w tym na opłacanie stacji. Jednocześnie w tym samym okresie nie regulował swoich długów i brał „chwilówki” (k. 1812). Zaistniałych sprzeczności nie był w stanie wyjaśnić.

Nieprawdziwe okazały się też jego twierdzenia, że był zatrudniony w firmie M. J. (k. 1442, 1446). Sąd Okręgowy w części motywacyjnej swego orzeczenia wykazał również dlaczego niewiarygodne są jego twierdzenia jakoby to nie on brał pożyczki za pośrednictwem internetu tylko inna osoba posługująca się jego danymi personalnymi, zaś Sąd Apelacyjny zawartą tam argumentację w pełni podzielił. Skarżący nie przedstawił żadnych kontrargumentów, które podważałyby zaprezentowany przez Sąd Okręgowy tok rozumowania. Co więcej, nie wskazał też danych osoby, która miałaby dokonywać tychże czynów „na konto „oskarżonego jak też motywów, którymi miałyby się kierować.

Reasumując podzielić należy w pełni stanowisko Sądu Okręgowego, iż takim zachowaniem w warunkach ciągu przestępstw, oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów.

W odniesieniu do apelacji obrońcy A. W.

W realiach niniejszej sprawy nie można stwierdzić, iż sąd naruszył zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. W szczególności do wysnucia takiego twierdzenia niewystarczające jest to, że przyjęte przez sąd założenia dowodowe nie odpowiadają skarżącym.

Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje przyjęte w judykaturze stanowisko, iż kontrola instancyjna oceny dowodów nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez Sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana

przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym.

Chybiony okazał się też zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., podniesiony przez obrońcę A. W.. Z poczynionych ustaleń i wywodów zawartych w części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony A. W. dopuścił się przypisanych mu czynów. Jeśli zatem Sąd meriti takich wątpliwości nie miał, to nie dopuścił się też obrazy przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zarzucanej mu przez obrońcę.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz z art. 5 § 2 k.p.k., nie są miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale tylko to, czy orzekający sąd rzeczywiście powziął wątpliwości w tym zakresie i mimo braku możliwości usunięcia ich rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo czy były po temu powody, które sąd pominął. Gdy zaś konkretne ustalenie faktyczne zależy od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo* (wyrok Sadu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13.09.2012., II AKa 226/12, LEX 1236108).

Sąd Okręgowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że A. W. dwukrotnie w dniach 5.03.2014 r. i 9.04.2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (2) i P. W. (2), doprowadził (...) z siedzibą we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Z części motywacyjnej zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji z należytą starannością przeprowadził postępowanie dowodowe i w sposób wyczerpujący odniósł się do wszystkich kwestii wymagających rozstrzygnięcia. W szczególności w sposób wnikliwy przeanalizował i właściwie ocenił dowody, które legły u podstaw przypisania winy oskarżonemu. a w szczególności zeznania świadków, zabezpieczoną dokumentację, w tym złożone umowy o kredyt i kserokopie zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, wykaz połączeń telefonicznych.

Jednak kluczowym dowodem sprawstwa i winy A. W. okazały się wyjaśnienia P. W. (2) i M. P. (2). Dlatego też ich relacje zostały poddane szczególnie wnikliwej analizie i były weryfikowane w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie i znalazły w tych dowodach pełne wsparcie. Oboje w toku procesu złożyli spójne i konsekwentne wyjaśnienia opisując w sposób szczegółowy przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego oraz jego rolę w zajściu w sposób zgodny z ustalonym w sprawie stanem faktycznym. Co więcej, w tych wyjaśnieniach nie ukrywali też swojej roli i wskazywali na te okoliczności, które również ich stawiały w negatywnym świetle, co świadczy o ich obiektywizmie.

Apelujący, jak się wydaje, nadaje nadmierną rangę ujawnionym w relacjach P. W. (2) i M. P. (2) drobnym nieścisłościom, dotyczącym przy tym kwestii o drugorzędnym znaczeniu, które dla odtworzenia rzeczywistego przebiegu opisywanych przez nich zdarzeń nie miały istotnego znaczenia.

Jakkolwiek istotnie zdarzały się w ich wyjaśnieniach pewne drobne nieścisłości bądź luki, to niepamięć niektórych okoliczności opisywanych zdarzeń będących przedmiotem postępowania, należy usprawiedliwić i wytłumaczyć wpływem czasu i naturalnym procesem zacierania się pewnych szczegółów w ich pamięci. Oczekiwanie w tych okolicznościach wysokiej precyzji w każdym elemencie ich wyjaśnień jest więc nieuzasadnione.

Jednocześnie w toku procesu nie potwierdziły się stawiane przez oskarżonego zarzuty jakoby złożone wyjaśnienia były wynikiem presji wywieranej przez przesłuchujących funkcjonariuszy policji, były aktem zemsty lub też miały na celu polepszenie sytuacji procesowej P. W. (2) i M. P. (2). Z kolei przeprowadzone badania psychiatryczne nie potwierdziły, że M. P. (2) jest osobą uzależniona od środków odurzających. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności ich przekazu. Sąd Okręgowy odniósł się w sposób wyczerpujący do tych kwestii w części motywacyjnej swego orzeczenia i zawarta tam argumentacja zasługuje na pełną aprobatę.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do przyjęcia ich wyjaśnień za pełnowartościowy materiał dowodowy i do budowania na jego podstawie swoich ustaleń faktycznych w sprawie.

Tego rodzaju walorów nie posiadały wyjaśnienia oskarżonego, które Sąd Okręgowy słusznie odrzucił jako niewiarygodne. Oskarżony usiłował w nich zdyskredytować P. W. (2) i M. P. (2). Przedstawił ich jako osoby o

złej reputacji i zażywające bądź też handlujące narkotykami. Sugerował też, że mogli składać swoje wyjaśnienia w warunkach wyłączających swobodę wypowiedzi lub też kierując się zemstą. Jednak przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie potwierdziło zasadności stawianych w tym zakresie zarzutów.

Nieprawdziwe okazały się przy tym jego twierdzenia jakoby w tym okresie nie utrzymywał z P. W. (2) żadnych kontaktów, w tym telefonicznych. Zabezpieczone w sprawie bilingi całkowicie przeczą jego deklaracjom.

Oskarżony w sposób nieudolny usiłował też wykazać, że numer telefonu (...) podany w przedłożonych do banku zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach nie należał do niego. Jednak Sąd Okręgowy i w tym przypadku w oparciu o stanowcze zeznania świadka A. K. prawidłowo ustalił, że numerem tym w tym czasie posługiwał się oskarżony, który wynajmował u niej mieszkanie i osobiście podał ten numer świadkowi. A. K. kontaktowała się z nim pod ten numer w sprawie opłat za mieszkanie i każdorazowo telefon odbierał osobiście oskarżony. Gdyby w tym czasie telefon o wskazanym numerze był w dyspozycji innej osoby, w tym A. S., jak sugeruje obrońca, to z całą pewnością nie umknęłoby to uwadze A. K., która potrafi rozróżnić głos męski od żeńskiego. Nie miała jednak wątpliwości, że jej rozmowy były prowadzone z wynajmującym mieszkanie oskarżonym. Kategorycznie zaprzeczyła, aby w tej sprawie kontaktowała się telefonicznie z A. S. (k. 1930).

Jeśli zatem w przedłożonych do banku zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach został podany i wpisany numer telefonu oskarżonego pod którym pracownicy banku mogli zweryfikować autentyczność i rzetelność przedłożonych zaświadczeń, to oczywistym jawi się fakt, że A. W. uczestniczył osobiście w tym procederze, działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. (2) i P. W. (2).

Z kolei podnoszona przez skarżącego okoliczność, że P. W. (2) mogła zajmować się sprzedażą podrobionych zaświadczeń o zatrudnieniu, co stanowiło też tezę dowodową złożonego na piśmie wniosku dowodowego (k. 2132), nie była przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie i w konsekwencji nie ma też znaczenia dla ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego. Może być co najwyżej przedmiotem odrębnego postępowania karnego zwłaszcza, że w złożonym wniosku dowodowym nie wskazuje się nawet, że wśród sprzedawanych przez nią zaświadczeń było zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach z firmy (...) z siedzibą w O., które zostało użyte do dokonania przestępstw przypisanych oskarżonemu.

Z wyjaśnień M. P. (2) i P. W. (2) wynika jednak jednoznacznie, że te konkretne zaświadczenia przedłożone przez nich w banku dostarczył im oskarżony. Treść uzasadnienia złożonego wniosku dowodowego wskazuje, że złożony wniosek o przesłuchanie w charakterze świadków A. S. i K. R. w istocie miał „bezpośrednio rzutować na wiarygodności świadka”, jednak zauważyć należy, że to Sąd meriti jest organem właściwym do oceny każdego dowodu, w tym wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków w ramach swobodnej oceny dowodów i takiej też oceny dokonał Sąd Okręgowy nie przekraczając granic zakreślonych w art. 7 k.p.k.

Okoliczność, że w materiale dowodowym brak jest nagrań z monitoringu w sklepach (...) przy ul. (...) i (...), nie podważa poczynionych w tym zakresie ustaleń. Wskazuje jedynie na brak tego źródła dowodowego. Sąd Okręgowy w swoich ustaleniach oparł się na innych zgromadzonych dowodach, a w szczególności na wyjaśnieniach M. P. (2), P. W. (2), zeznaniach świadka A. K., K. D., zabezpieczonej dokumentacji oraz wykazie połączeń nadesłanej przez (...) S. A., które korelują ze sobą. Dysponował więc wystarczającym i w pełni miarodajnym materiałem dowodowym pozwalającym na odtworzenie rzeczywistego przebiegu zdarzeń objętych przedmiotowym postępowaniem.

Wbrew zarzutom skarżącego, Sąd Okręgowy nie ustalił, aby A. W. wystawił zakupione w sklepach (...) telewizory na portalu (...)Przyjął, iż oferta sprzedaży została umieszczona na nieustalonym portalu internetowym (strona 12 uzasadnienia). Jeśli zatem nie można było ustalić portalu internetowego to w konsekwencji nie sposób było również zweryfikować tego faktu, co nie oznacza, że do sprzedaży telewizorów nie doszło. Oskarżony nie musiał też przekazać P. W. (2) prawdziwej informacji w jakich okolicznościach doszło do tej sprzedaży.

Przechodząc z kolei do oceny wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej orzeczonych wobec oskarżonych, należy na wstępie zaznaczyć, że Sąd Apelacyjny korygując opis i kwalifikacje prawną czynu przypisanego M. K. w pkt. I ppkt 2

wymierzył jednocześnie za ten czyn jednostkowy niższą karę pozbawienia wolności, co znalazło również swój wyraz w wymiarze kary łącznej. Dlatego też wymiar tej kary został złagodzony do trzech lat pozbawienia wolności przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji i chociażby z tego względu nie można uznać, że jest ona rażąco surowa.

Pozostałe orzeczone wobec oskarżonych kary nie budzą również zastrzeżeń. Orzekając w tym przedmiocie Sąd I instancji uwzględnił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie, uwzględniając stopień winy każdego z oskarżonych, stopień ich demoralizacji, właściwości i warunki osobiste i dotychczasowy sposób ich życia. Przy tej ocenie uwzględnił też charakter popełnionych przez oskarżonych czynów oraz ich „ciężar gatunkowy”.

Baczył jednocześnie, aby orzeczone kary nie przekroczyły stopnia winy oskarżonych i spełniły pokładane w nich cele zapobiegawcze i wychowawcze. Sąd Apelacyjny ustalenia te w pełni aprobuje. Dlatego orzeczonych wobec oskarżonych kar nie można postrzegać jako rażąco surowych.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za postępowanie przed sądem drugiej instancji orzeczono zgodnie z treścią § 17 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801), zaś o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze zgodnie z treścią art. 624 § 1 k.k.